

THOÁT CHẾT NHỜ HỒNG ÂN THIÊN CHÚA

... Bé trai Erik của chúng tôi chào đời vào bình minh một ngày trời lạnh tháng 10 năm 1986. Bé rất dễ chịu và khỏe mạnh. Nhưng rồi, đúng một tuần sau khi sinh ra, bé không thức giấc để bú sữa mẹ như thường lệ. Khi thay tã cho con tôi mới thấy da bé đỏ lả thường. Tôi gọi điện thoại hỏi thì bác sĩ trấn an: đó là hiện tượng vẫn xảy ra nơi trẻ sơ sinh.

Đêm đó tôi nằm mơ thấy lửa bốc cháy nơi cửa ra vào. Giật mình thức giấc, tôi sờ vào bé Erik - nằm trong nôi cạnh giường chúng tôi - thì thấy người bé nóng như lửa. Tôi đánh thức chồng tôi dậy và lấy nhiệt thì thấy nhiệt lên đến 40 độ C.

Ngồi trên xe đưa con đến nhà thương, bé Erik nằm bất động trên đầu gối tôi. Hốt hoảng vì ý tưởng bé có thể chết trong vòng tay tôi, tôi vừa lay bé vừa van nài:

- Thở đi con, thở đi con!

Trong phòng cấp cứu, một cô y tá lấy máy đo áp huyết cho bé, nhưng chiếc kim nằm im tại chỗ. Cô lẩm bẩm:

- Chắc là máy bị hư. Tôi đi lấy cái khác.

Nhưng chiếc kim của cả hai máy tiếp theo cũng đều nằm im như vậy. Thấy thế, chồng tôi khẩn khoản:

- Xin cô làm ơn gọi ngay bác sĩ đến cứu giúp!

Vài phút sau, bác sĩ đến mang theo chiếc máy nhỏ đo nhịp đập của tim. Vừa đặt máy trên ngực bé, chiếc kim chỉ ngay số 278. Đây là con số gần như gấp đôi nhịp đập bình thường của một bé sơ sinh.

Một nhóm 3 nữ và 4 nam y tá chuyên việc cấp cứu tim, bước vào phòng. Đoàn người làm việc khẩn trương, nhưng bé Erik vẫn nhắm mắt ngủ yên. Sau đó người ta chuyển bé về phòng có trang bị đầy đủ máy móc về tim. Người ta gắn vào người bé đủ thứ máy móc. Thân hình bé nhỏ của Erik như bị mất hút giữa rừng các sợi giây điện đủ loại, đủ cỡ. Các bác sĩ cho chúng tôi biết bé sẽ không sống được lâu, hoặc nếu sống thì chỉ sống như loài thảo mộc!

4 ngày đằng đẵng trôi qua mà nhịp tim đập của bé vẫn chưa trở lại bình thường. Sang đến ngày thứ sáu, bé có vẻ khá hơn. Và sau một tuần thì hình như bé cố gắng tự thở một mình. Bác sĩ chữa trị chăm sóc bé tràn đầy hy vọng. Ông nói đùa với vợ chồng tôi:

- Bé Erik đang dành phần thắng. Rồi ông bà sẽ thấy, trong vòng 3 năm nữa, bé sẽ đá banh được!

Vào một buổi tối, tôi đang ngồi cạnh giường con thì cô y tá trực bước vào phòng. Erik đang say sưa ngủ. Cô y tá cúi xuống hôn trên trán Erik rồi quay sang nói với tôi:

- Trông bé có vẻ khoẻ ra!

Tôi gật đầu đồng ý, nhưng thật ra trong lòng cảm thấy bồn chồn nôn nao. Tôi nói với cô y tá:

- Tôi xuống nhà nguyện một chút!

Bên ngoài mưa thật lớn. Tiếng mưa đập mạnh vào nhà nguyện. Ngồi nơi hàng ghế cuối cùng, tôi cố gắng cầm trí cầu nguyện. Trước mặt tôi là một người đàn ông. Ông úp mặt vào lòng hai bàn tay và lặng lẽ khóc. Tôi đã trông thấy ông trong phòng đợi trên lầu sáu. Con gái ông lên 5 tuổi vừa được ghép tim. Ông quay lại và nở nụ cười với tôi qua hai hàng nước mắt. Bỗng cửa nhà nguyện thành linh mở ra và một người bước vào. Đó là Jim chồng tôi. Anh nói với tôi:

- Con chúng ta đang gặp hiểm nguy. Các bác sĩ muốn nói chuyện với chúng mình!

Khi chúng tôi bước vào phòng, bác sĩ nhẹ nhàng nói:

- Tim bé Erik ngừng đập từ 30 phút qua. Chúng tôi dùng đủ mọi phương cách, nhưng vẫn chưa có kết quả. Tôi rất lấy làm tiếc.

Chúng tôi hồi hộp và lo âu đợi chờ.

15 phút sau, bác sĩ đến báo tin vui. Đôi mắt long lanh cảm động ông nói:

- Thật là điều không thể tin được nhưng có thật và đã xảy ra! Quả là một phép lạ. Bé Erik đã sống lại.

Chúng tôi được phép đến thăm bé. Bé đã thở được. Nhưng điều làm tôi kinh hãi nhất là đôi mắt vô hồn của bé. Sau một lúc, chồng tôi bước ra ngoài. Tôi ngồi lại một mình bên cạnh con. Tôi thoáng có ý nghĩ rút bỏ tất cả dây sợi, máy móc chằng chịt chung quanh người Erik và ôm chặt con vào lòng, rồi để cho con chết bằng an. Nhưng tôi không đủ sức. Tôi liền lấy mấy ngón tay nhỏ bé của con quấn chung quanh ngón tay cái của tôi và cất tiếng nho nhỏ hát ru con. Bỗng chốc tôi hiểu rằng:

- Định mệnh của Erik trôi theo dòng thời gian mà không một ai có quyền ngăn chặn hoặc lèo lái.

Trong đêm âu lo hãi hùng ấy, ý tưởng này quả đã có sức mạnh trấn an lòng tôi.

Ba ngày sau khi bị đứng tim, Erik mở được mắt. Một tháng sau, Erik xuất viện. Ngày bé Erik rời bệnh viện cũng là ngày đáng ghi nhớ. Các bác sĩ và y tá từng săn sóc cho bé đều hết sức hài lòng. Chúng tôi mở rượu cắt bánh ăn mừng.

Đúng là một phép lạ như lời các bác sĩ đã nói. Erik rất ít khóc, thích cười và rất tinh nghịch. Cậu bé là món quà vô giá mà THIÊN CHÚA trao ban cho vợ chồng tôi. Vô vàn tri ân THIÊN CHÚA Từ Bi Nhân Hậu.

Câu chuyện do bà Cindy Anderson, mẹ của bé Erik kể lại.

... ”Lạy THIÊN CHÚA là sức mạnh, là thành lũy của con, là nơi con ẩn náu trong ngày khốn quẫn, từ khắp cùng cõi đất, các dân tộc sẽ đến với Ngài. Chúng sẽ nói: Cha ông chúng tôi đã chỉ được thừa hưởng sự dối trá, cùng những điều hão huyền vô tích sự. Người phàm có thể tạo thần minh cho mình chăng? Nhưng các thần đó đâu phải là thần! Vì thế, này đây Ta sắp sửa cho chúng biết, lần này Ta sẽ cho chúng biết được bàn tay oai hùng và dũng lực của Ta, và chúng sẽ biết danh Ta là THIÊN CHÚA” (Sách Giêrêmia 16,19-21).

(“Reader’s Digest SÉLECTION”, Novembre/1993, trang 70-74)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

